Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Torsdagen den 6te Octbr. 1859, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „The Deseret News.")

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards.

Af de Halvfjerds: Joseph Young, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Lewi W. Hancock.

Af Overpræsterne: John Young, Edwin D. Woolley, Samuel S. Richards, John M. Bernhisel, William W. Phelps, Samuel L. Sprague og Thomas B. Marsh.

Præsiderende Biskop: Edward Hunter.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer og David Fulmer.

Af Patriarkerne: John Young.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Choret sang: „Great is the Lord."

Bøn af Præsident John Young.

Sang af Choret.

Præsident Brigham Young sagde, at da det idag er den maanedlige Fastedag, vilde Gudstjenesten blive forrettet som paa alle fastsatte Fastedage; at det Privilegium skulde gives de Hellige at udtale hvad der hvilede paa deres Sind, og bekjende deres Feil for hverandre. Han talte om den Tilbøielighed hos Menneskene at paavirkes af og deeltage i de Indflydelser, der omgive dem; at det er de Sidste-Dages Helliges særdeles Privilegium at leve tilsammen, frie for fordærvelige Indflydelser; sagde, at formedelst Faldet ere vi tilbøielige til det Onde, men da vor Aand kom og tog Bolig i vort Legeme, var den frie for alt Ondt — reen og hellig, skikket til at modtage Lærdom fra alt det Godes Kilde; at uagtet den Ondes Magt vil Menneskets Aand med dens gode Egenskaber være den overveiende i den huuslige Kreds, om den

ikke kan være det i det offentlige Liv; at den Tid vil komme, da de Hellige ikke ville være fristede som de nu ere, thi deres Kundskab vil være saa stor, at de kunne leve uden Fristelser. Raadede de Sidste-Dages Hellige til at lade deres Lys skinne — at lade deres gode Aand, som boer i dem, træde seirende frem, samt at de, naar de fristes og stødes, holde Tand for Tunge og ikke udsprede det, som den Onde indgiver i deres Hjerter; dersom de havde noget Godt i deres Sind, raadede han dem til at tale derom, men at holde daarlige Følelser hos sig selv; at det var deres Rettighed at udsprede Lys og Kundskab blandt Jordens Nationer. Han overlod derpaa Tiden til Forsamlingen.

Ti Personer bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, aabenbaret ved Joseph Smith, hvorefter Ældste McAllister sang: „Do what is right," og efter at ni Andre havde udtalt deres Følelser, sang han: „The moral conflict." Endnu Syv talte, hvorpaa Forsamlingen hævedes fra Kl. 2 til 5.

Præsident B. Young sagde de Hellige, at hvadsomhelst de foretoge sig, skulde de gjøre efter den Hellig-Aands Indskydelse; bemærkede, at Jesu Religion indbefatter alle Kunster og Videnskaber, og at den tilsidst vil skjule hele Jorden med Kundskab og Forstand.

Taksigelse af Ældste Erastus Snow.

———

Kl. 5 Efterm.

Sang. Bøn af Præsident John Young.

Ældste Orson Hyde talte om Mennesketø Forudtilværelse, og fremsatte som sin Mening, at enhver af os undertegnede et Document før vi kom hid, hvorved vi lovede at være trofaste mod vor Gud og opfylde vore Pagter, medens vi boe her i det Forkrænkelige.

Præsident B. Young bar Vidnesbyrd om Sandheden af Guds store Værk, og opmuntrede til Oprigtighed, Trofasthed og Lydighed mod Guds Love i dette Liv, og derved at sikkre sig en evig Tilværelse og de evige Liv i den tilkommende Verden.

Sang af Choret.

Taksigelse af Ældste Ezra T. Benson.

———

Den 7de Octbr. Kl. 10 Form.

Choret sang: „Behold a king shall reign in righteousness."

Bøn af Biskop L. D. Young.

Choret sang: „How beauteous are their feet."

Præsident Brigham Young fremstod og tog til Text: „Uden I blive eet, ere I ikke mine." Sagde, at alle de himmelske Hærskarer ere eet i Sind, og at de fuldkommen stemme overeens med deres Veileder; at der kunde ingen Følelser, ingen Mening, ingen Tilbøielighed næres af dem, forskjellig fra dem, som det Væsen har, der præsiderer over dem; det Princip at vorde eet vilde frelse Menneskene, men intet Folk kan vorde eet, uden efter de evige Livsprinciper; Verden er fuld af Tvedragt, Strid og Forfængelighed og maa vedblive at være saa, med mindre Retfærdighed bevirker denne Eenhed; alle Throner, Riger, Fyrstendømmer og Magter, som ikke ere concentrerede i denne Eenhed, maae og skal styrte sammen. Han paapegede tillige de Helliges Pligter mod deres Biskopper; viste, hvorledes en Mand kunde forfremmes i Viisdom og Kundskab, naar han havde sit Districts Forbønner og Tillid; talte om Menneskenes Feil i deres Omgang med hverandre i det daglige Liv; omhandlede i længere Tid Mandens og Hustruens Pligter; formanede de Hellige til at leve saaledes, at Loven intet Krav har paa dem; sagde, at de Hellige gjorde daglig Fremskridt, men ønskede, at de vilde leve saaledes, at de kunde skjelne mellem guddommelige og menneskelige Ting i et Øieblik;

Herren vil frelse alle Israels Børn og ligeledes Esaus Børn; bemærkede, at det er eet af de herligste og skjønneste Lærdomspunkter i Jesu Religion, at Herren vil frelse Alle, undtagen Fortabelsens Børn.

Ældste Theodore Turley bar Vidnesbyrd om Jesu Christi Evangelium; henviste til Daniels Ord angaaende Stenen, der afhuggedes af Bjerget uden Hænder, og talte om de Indflydelser, der havde omgivet ham; berørte, hvad han havde erfaret i Californien, medens han der prædikede Evangeliet.

Præsident Heber C. Kimball talte heiligen til Br. Turleys Roes; tog derefter til Text: „Jeg er det sande Viintræ, og min Fader er Viingaardsmanden.“ Sagde, at dersom de Hellige vilde være af eet Hjerte og eet Sind, kunde hverken Djævelen eller nogen anden Magt have Indflydelse over dem eller have noget med dem at bestille; det gjorde ham ondt, naar han saae Nogen sætte et daarligt Exempel; raadede de Hellige til at rense sine Klæder og Hjerter for al Synd; gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Bønnen, bevidnede Evangeliets Sandhed, aabenbaret ved Joseph Smith; berørte Vigtigheden af at adlyde Raad i alle Ting; anbefalede at sammenspare det Korn, som avles i Territoriet, og huusholde fornuftigt dermed; og velsignede Folket i Herrens Navn.

Choret sang: „The Lord will comfort Zion.“

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

———

Kl. 2 Efterm.

Choret sang: „Come, sound his praise abroad.“

Bøn af Erastus Snow.

Choret sang „Truth reflects upon our senses.“

Præsident Daniel H. Wells tog til Text: „Lader os kraftigt bemande Skibet Zion.“ Opmuntrede de Hellige til at afkaste al Slags Synd, og herefter at leve ved Sandheden — at aflægge al Uenighed og Splid, og adlyde ethvert retfærdigt Princip. Paamindede dem, der vare blevne hjulpne hjem af Emigrationsfondet, om at det var deres Pligt at tilbagebetale hvad de vare skyldige til samme, for at Midlerne atter kunde blive anvendte til de Fattiges Udfrielse; gjorde nogle fortræffelige Bemærkninger angaaende Huusflid; omtalte flere Vanskeligheder, de Brødre havde at bekjæmpe, som ere beskjæftigede i denne Retning; opmuntrede de Hellige til at være neiagtige i Opfyldelsen af deres Pligter, at være ydmyge, anraabe Herren i kraftig Bøn, og vedblive at gaae frem i en god Vandel, at Guds Riges større Velsignelser kunne vorde dem tildeel; talte om hvorledes Herren kaldte og sendte Moses til at føre Israels Børn ud af Ægypten, og den Magt, som da lagdes for Dagen, og sagde, at en lignende og endnu større Magt vilde aabenbares nu i vor Tid, hvis vi efterleve vor Religion.

Ældste John Taylor henviste til de Mirakler, som Elias udførte, og til den Magt, han var i Besiddelse af; og sagde, idet han talte om de falske Propheter, som anraabte deres Afguder at sende Ild ned for at fortære deres Offer, at ugudelige Aander altid vare meget støiende, medens derimod Sandhedens, Lysets og Dydens Aand er stille, reen og hellig; naar de Hellige komme sammen til Conference, er Guds Aand med dem i Fred, Ro og Kraft; beviste, at Enighed fremkalder Kraft og Styrke; og de mange Lys, som komme sammen, bevirker en fuldkommen Illumination; at vi ere stærke da, fordi vi sammensmelte med Authoriteterne i Guds Rige og Kirke; talte om den Forvirring og det Anarchi, som hersker i Verden — om de forskjellige europæiske Nationers Bestræbelser for at udvide deres Herredømme og Territorium — om det Had og den Forbittrelse,

der lægges for Dagen i de Forenede Stater og Syd-Amerika; talte om Regjeringsprinciper overhovedet, og Magten, der aabenbarer sig i Styrelsen af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige; berørte tillige den catholske Kirkes formindskede Magt og Indflydelse i vore Dage i Europa, og det Tyranni, som der finder Sted; sagde, at Aarsagen dertil var, at Verden er uden Guds Ord. Han gjorde ligeledes nogle Bemærkninger om de forskjellige Kilder, Menneskene søge at hente Lys og Kundskab fra, og nævnte blandt Andet, at Joseph Smith anraabte Herren om Kundskab, og hvorledes han erholdt en Aabenbaring om at grundlægge Guds Rige; sagde, at Guds Orden kunde kun oprettes af den Magt, som styrede Universet, thi den er den store Kilde for Religion, Moralitet, Videnskab og Lys; omtalte Dampens og Elektricitetens Virkninger, og sammenlignede dem med den Magt, der bortførte Philippus til Ørkenen; ønskede, at den Tid snart maatte oprinde, da Guds Villie kunde skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen.

Choret sang: „The standard of Zion."

Taksigelse af Præsident B. Young.

———

Den 8de Octbr. Kl. 10 Form.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Daniel Spencer.

Choret sang: „Come ye that love the Lord."

Bøn af Ældste E. T. Benson.

Præsident Joseph Young omhandlede Menneskets Svaghed, Daarskab og Seendrægtighed i at søge efter evige Ting. Læste Texten: „Og dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum." (Joh. 17, 3.) Opmuntrede Israels Ældster til at tilegne sig saa meget som muligt af Guddommens herlige Egenskaber; talte opmuntrende til de Hellige, som nylig vare ankomne til Dalen.

Præsident Brigham Young sagde, at han kunde ønske at see den Mand, som kjendte Gud; han ønskede ikke at dadle dette Folks Vandel, thi han havde altid troet, at Folket i Enochs Dage ikke gjorde større Fremskridt i de første 29 Aar af deres Udviklingsperiode, end dette Folk har gjort. Han vidste, at vi voxede i Kundskab; talte om Evangeliets Gjengivelse ved Propheten Joseph, om Zions Opbyggelse og om at Herrens Aand skjenker de Hellige Lys og Kundskab, og hvorledes den aabner deres Aands Syner, saa de kunne see Zion, som det skal blive, og det vil være det skjønneste Skue, de nogensinde har seet; men de ere i Vildfarelse, naar de vente at finde det Zion her nu, som de have seet i deres Syn; sagde, at Herren var tilstede her ved sin Aand og sin Indflydelse, men hvis han var her personligen, vilde vi ei kunne udholde at see ham, thi han er som en fortærende Ild. Han forklarede, hvorfor der intet Arbeide var i Graven, nemlig fordi Aanden ikke er der, men den er i Aandeverdenen, hvor den er tusind Gange mere beskjæftiget end den var her. Talte om at Gud er vore Aanders Fader; at han har været et Menneske ligesom vi, men at han nu er et ophøiet Væsen; raadede de Hellige til at leve efter den Kundskab, de have, paa det de kunne gjøre Fremskridt i alt Godt, og da vilde de tilsidst blive tilfredsstillede, thi, sagde han: „Alt er Eders, og I ere Christi, og Christus er Guds!" Sagde Forsamlingen, at han vilde foreslaae Authoriteterne til Opholdelse, og ønskede de Hellige vilde votere ved at opløfte den høire Haand, og om de ikke kunde votere samvittighedsfuldt, skulde de have det Privilegium at staae frem og anføre deres Grunde.

Derpaa foreslog han Authoriteterne som følger:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, præsiderende Patriark.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Joseph Young, første Præsident for de Halvfjerdsindstyve, samt Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Levi W. Hancock, hans Raadgivere.

(Præsident Daniel H. Wells foreslog de Øvrige.)

John Nebeker, Præsident for de Ældstes Qvorum.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion.

Med Hensyn til Høiraadet sagde Præsident Wells: Brødrene af Høiraadet boe i forskjellige Egne og flere af dem have tjent en lang Tid, hvorfor jeg foreslaaer, at vi opløse dette Høiraad og til beleilig Tid organisere et nyt. Hvis Conferencen er enig heri, ville I tilkjendegive det ved at opløfte Eders høire Haand. (Eenstemmigt vedtaget.)

Edward Hunter, præsiderende Biskop.

Lewis Wight, Præsident for Præsternes Qvorum.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum.

Alexander Herron, Præsident for Diaconernes Qvorum.

Brigham Young, Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angel, Kirkens Bygmester.

Brigham Young, Præsident for det Vedvarende Emigrationsfonds Compagni for at indsamle de Fattige; Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter, hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

(Alle disse Forslag vedtoges eenstemmigt af Conferencen.)

Præsident B. Young gjorde nogle Bemærkninger angaaende Høiraadet og anførte følgende Sted: „Et klogt Barn er bedre end en gammel, taabelig Konge, som ikke mere vil lade sig veilede." I gamle Dage sagde man: „Gamle Mænd til Raad og unge Mænd til Krig," men hans Princip er: unge Mænd for Raad og unge Mænd for Krig. Nogle af Høiraadet boede ved Cottonwood, Andre i Utah County; de havde tjent en lang Tid, og havde gjort det Bedste, de formaaede; men han ønskede at see Mænd, som aldrig bleve for gamle til at lære. Talte ligeledes om spirituøse Drikkes skadelige Indflydelse, og sagde, at hver Gang en Mand drikker Spiritus, forkorter han Noget af sin Levetid; sagde, han intet Samfund havde med Drankere, Hoerkarle, Tyve, Løgnere eller Sværgere.

Choret sang: „I'll praise my Maker, while I've breath."

Taksigelse af Charles C. Rich.

(Fortsættes.)

Love for Ægteskab og Menneskeslægtens Formerelse.

(„The Key to Theology," 17de Capitel.)

Livets store Videnskab bestaaer i Kundskab om os selv, Lovene for vor Tilværelse, vort Forhold til hverandre, saavel som til de Ting og Væsener, der omgive os, om vore Forfædre, vore Efterkommere, Tiden, Evigheden, vor himmelske Fader og Universet.

At forstaae disse Love og at rette vore Handlinger efter dem, er Fornuftvæsenernes høieste Pligt. De skulde derfor være Gjenstanden for vor grundigste Betragtning.

Denne Videnskab indbefatter Viisdommens Kilde, Livets Væld, et Hav af Kundskab, og ubegrændset Lys, Sandhed og Kjærlighed. Den gjennemskuer det Dybe, hæver sig op til det Høie og omfatter hele Evigheden. Den fører til Ophøielse, Herlighed, Udødelighed og til evigt Liv, Lys, Reenhed og Samfund med beslægtede Aander.

For at see Mennesket i hans sande Lys, maae vi saa at sige glemme, at Døden lurer paa hans Sti; vi maae i ham see et evigt, udødeligt Væsen, bestaaende af Aand, Kjød og Been, med alle de aandelige og physiske Organer og alle de Tilbøieligheder og Sympathier, som charakterisere ham i denne Verden; eller rettere, alle hans naturlige Tilbøieligheder og Sympathier blive rensede, ophøiede og uendeligt udviklede.

Lad ham, der tragter efter celestial Herlighed, et Øieblik forglemme den lave Sphære i hans nuværende Prøvestand, og bestræbe sig for at see sig selv i Evighedens Lys, i de høiere Sphærer af hans fremadskridende Tilværelse hiinsides Graven, — som en reen Aand, fri for Synd og Smitte, uddannet i Himmelens Skole ved Jagttagelse, Erfaring og Omgang med den høieste Klasse af Fornuftvæsener i Aartusinder, iført udødeligt Kjød, med den evige Ungdoms fulde Kraft, Friskhed og Skjønhed, fri for Smerte, Sygdom, Død og Tidens fortærende Tand, skuende tilbage paa de forlængst forsvundne Aar, ihukommende sit tidligere Ophold i Jordelivets Sorger og Smerter, sin Vandring gjennem Dødens mørke Skyggedal og sit Ophold i Aandeverdenen, ligesom vi nu betragte en flygtig Drøm eller en Nats Søvn, fra hvilken vi ere opvaagnede, forfriskede og styrkede til atter at tage fat paa Livets Virkeligheder.

Lader os et Øieblik forestille os et saadant Væsen, iført de fineste, rene, hvide Linklæder, smykket med Guld og Ædelstene, med et Aasyn, straalende af himmelsk Lys, Forstand og Kjærlighed, hvis Barm svulmer ved Bevidstheden om de Uskyldiges uindskrænkede Tillid, som boe i Palladser af Guld og Ædelstene; badende sig i Livsens Vandes krystalklare Vover; spadserende eller siddende under Edens evig-grønne Løvsale og skyggefulde Træer; indaandende de rene Luftninger, som tilvifte ham den duftende Vellugt fra Paradisets Blomsterbede, eller i Selskab med de utallige Myriader af Himmelens Adelige at istemme Lov- og Tilbedelsessange for den store Ophavsmand til alt Godt, eller slaae Udødelighedens Lyre til celestiale Melodier, eller med himmelsk Ynde bevæge sig i Dands efter den henrivende Musik af tusinde Instrumenter, eller blande sig i de skjønne huuslige Kredse af de glade Tusinder, besjælet af den samme Aand, og omgaaes dem i Enighed og Harmoni, som om eet Hjerte, een Tanke og een Følelse er Drivefjæder i det Hele.

O, I, som attraae celestial Herlighed! Vilde Eders Glæde være fuldkommen i Evighedens uendelige Aarrække, uden at knytte de Forbindelser og Slægtskabsbaand,

som concentreres i den huuslige Kreds, forgrene sig, skyde Knoppe, blomstre og bære evigt tiltagende Frugter?

Vilde den evige Kjærlighed og Velgjørenhed, som svulmer i Eders Barm, tilfredsstilles ved at leve ugift i Evigheden, uden at see Eder omgiven af Eders Afkom, denne uudtømmelige Kilde af uendelige Skatte og Nydelser? Eller vilde I, ligesom Eders himmelske Fader, formedelst evig Kjærlighed og Velgjørenhed, ønske at fylde Millioner af Verdener med Eders egne Sønner og Døttre, og at bringe dem gjennem alle de forskjellige Grader, et fremadskridende Fornuftvæsen har at gjennemgaae, for at erholde udødelige Legemer og evige Boliger i Eders forskjellige Herredømmer?

Hvis dette er Tilfælde, da husk, at vi i den nuværende Prøvestand skulle berede os for de evige Glæder. Her er Stedet, hvor Familie-Organisationen for Evigheden først begynder, og hvor beslægtede Sympathier og Tilbøieligheder slaae Rod, spire frem, skyde Knoppe, blomstre og bære Frugt, der modnes og høstes i Evigheden.

Her, i vor Guds Templer og Helligdomme, maae de evige Pagter aabenbares, bekræftes, beségles og indføres i de hellige Optegnelser, der opbevares i Guds Riges Archiver af dem, som have det evige Apostelskabs Nøgler, som have Magt til at binde paa Jorden, hvad som bliver bundet i Himmelen, og at optegne paa Jorden, hvad som bliver optegnet i Himmelens Archiver, Lammets Livsens Bog.

Her, i Guds Helligdomme, aabenbares, hvo der skulle være Konger og Dronninger i Evigheden, og her modtage de deres Ordenation og Salving.

Alle Løfter, Pagter, Forpligtelser og Ægteskabsforbindelser, som ikke ere indgaaede ifølge Aabebaring og beseglede for Tid og Evighed og indførte i Himmelens og Jordens hellige Archiver formedelst det hellige og evige Præstedømmes Administration, ville vorde opløste ved Døden og ei anerkjendes af de evige Authoriteter, efter at Angjeldende ere gaaede gjennem Sløret ind i den evige Verden.

Dette er Himmelens evige Lov, saaledes som den aabenbaredes for de Hellige i alle forgangne Tidsaldere, der havde det evige Præstedømmes Nøgler efter Guds Søns Orden, og ligeledes som den er gjengiven ved de Helliges Præstedømme i denne Slægt.

Det var en Lov hos Præstedømmet fordum, og den er atter gjengivet, at en Mand, der er trofast i alle Ting, kan, ifølge Herrens Ord og formedelst hans Tjeners Administration, som har Myndighed til at binde paa Jorden og i Himmelen, erholde og sikkre sig for Tid og Evighed flere end een Hustru.

Saaledes gjorde Abraham, Isaak, Jacob, Moses, Patriarkerne og Propheterne fordum.

Hovedhensigten med denne Lov er Formerelsen af gode og værdige Fædres Børn, hvilke ville vorde underviste om Sandheden og opdragne efter Saliggjørelsens hellige Principer. Dette er langt at foretrække for at sende dem ud i Verden i en uværdig og vankundig Familiens Slægtlinie, hvor de blive opdragne i Vildfarelse, Daarskab, Uvidenhed og Synd.

En særegen Velsignelse, som Herren indbefattede i den evige Pagt, han gjorde med Abraham, Isaak, Jacob og deres Slægt, var Forjættelsen om Formerelsen af deres Sæd, og at Præstedømmet og Kongeværdigheden skulde evigt forblive i deres Slægtlinie.

For at bidrage til Opfyldelsen af denne Pagt, bleve gode og dydige Qvinder givne til deres trofaste Propheter, Regenter og vise og dydige Mænd, og som det sagdes om Jacobs fire Hustruer: „Disse byggede Israels Huus."

Medens særdeles Velsignelser og Opmuntringer gaves en god og trofast Mand, saavel som hans Hustruer og Børn; medens de vare ærede af Herren og agtede af Alle, som kjendte dem; medens en Fader til hundrede Børn holdtes i større Ære end Seierrvinderen af hundrede Slag, var Hoer, Skjørlevnet og ulovlig Omgang paa det Strengeste forbudt og straffedes endog med Døden.

Naar een af Israels Døttre ved Utugt havde forspildt sin Ret til at overtage en dydig Hustrues og Moders hellige Pligter, ansaaes hun for uværdig til at leve; og den Mand, som saaledes behandlede Livets Kilde med Letsindighed, og bidrog til at gjøre en Qvinde uværdig til at opfylde sin Skabelses Maal, blev ligeledes dømt til Døden.

Strenge Love bleve ogsaa givne med Hensyn til Omgangen mellem Mand og Hustru, hvilke begge Kjøn bleve flittigt underviste om. Al Omgang mellem Kjønnene var strengeligen forbudt til visse Tider; ei heller var Ægteskabspagten noget Skjold mod Fordømmelse, naar de ved utidig Forening, Umaadelighed eller med frit Forsæt hindrede Formerelsen, eller skadede deres eget eller deres Afkoms Liv og Helbred.

Hensigten med Kjønnenes Forening er, at de skulle formere og forplante deres Slægt, og at dyrke hine evige Principer for uendelig Kjærlighed og Velgjørenhed, som indgives Mennesket af den evige Aand, samt at de skulde staae hinanden bi og være til hinandens Trost og Opmuntring i denne møisommelige Verden, og at varetage deres fælles Pligter mod deres Børn.

Ægteskabet med dets Pligter er derfor ikke blot Noget, som Mennesket kan vælge for sin Fornøielses, Beqvemmeligheds eller Lysts Skyld; men at indgaae i den hellige Ægtestand og formere sig er en udtrykkelig Befaling af Gud den Almægtige, som Alle og Enhver af begge Kjøn ere forpligtede til at opfylde, naar Omstændighederne og Forholdene tillade det. At giftes, forplante vor Slægt, at opfylde vore Pligter mod vore Børn og opdrage dem i Sandhedens Lys er een af Hovedhensigterne med vor Tilværelse paa Jorden. Ved at forsømme disse Pligter, opfylde vi ikke vor Skabelses Maal og gjøre os skyldige i en meget stor Synd.

At forvende vor Natur, og svække vor Kraft alene for Fornøielses Skyld, eller ved Kjønnenes ulovlige Omgang, er lige skadelig baade for Sundheden, for reen, hellig og varig Kjærlighed, moralsk og social Orden og Guds og Naturens Love.

Naar vi undtager Mord, er der neppe nogen afskyeligere Synd paa Jorden, end den at offre qvindelig Dyd og Kydskhed paa Fornøielsens eller de dyriske Lysters Alter — end den utæmmede og lovløse Omgang mellem Kjønnene, som kjølner og fordærver Hjertet, tilintetgjør de rene Tilbøieligheder, og angriber og udtørrer saa at sige Livets Kildevæld.

En Mand, som adlyder Guds Ordinantser, og som er uden Legemsfeil, som har et godt Helbred og er af moden Alder, som nyder Frihed og kan erhverve sig Livets Fornødenheder, er bestemt til at være Qvindens Hoved, en Fader og Støtte for det svagere Kjøn og for sine Børn i deres unge Alder, og til at lede dem frem til Livets og Saliggjørelsens evige Boliger.

En Qvinde under lignende Omstændigheder er bestemt til at være en Mands Ære i Herren; til at blive veiledet og styret af ham som Hoved i alle Ting, ligesom Christus er Mandens Hoved; til at agte, elske adlyde, tjene, trøste og hjælpe ham i alle Ting; til at være en lykkelig

Hustru, og om hun bliver velsignet med Børn, da at være en trofast og hengiven Moder, helligende sit Liv til den huuslige Arnes Glæder, Sysler og Pligter.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Vi følge med stor Interesse Begivenhedernes Gang blandt Nationerne. Krige og Rygter om Krige høres, Folk reiser sig mod Folk, de Ugudelige ihjelslaae de Ugudelige, og indre Uroligheder og Utilfredshed hersker mere eller mindre blandt Nationerne paa Grund af deres Regenters Handlemaade. I mange Lande trykke haarde Love Folket og bringe det til at sørge. Indviklede Spørgsmaal opstaae hyppigt mellem de regjerende Magter, som synes at tilintetgjøre Cabinetternes og Diplomaternes Dygtighed; imidlertid sluttes det ene Forlig efter det andet, indtil — efter Viismændenes Formening — Freden tilsidst er grundfæstet paa en fast og varig Basis. Men en kort Tid gaaer hen, og see! Freden er flygtet, de Vises Viisdom var Daarlighed, og deres Bestræbelser forgjæves. Som det sidste Middel gribe de til Vaaben for at slukke deres Sorg eller for at afværge een eller anden Magthavers Vrede, og Følgen er, at Titusinder af vore Medmennesker maae udgyde hverandres Blod og betale deres sidste Tribut til Moder Jorden. Elementerne synes ogsaa at sammensværge sig baade til Lands og til Vands for at udføre deres Deel af det store Ødelæggelsesværk. Hvo er saa blind, at han ikke kan see Tidernes Tegn, og at Herrens Ord ved hans Tjeneres Mund nu gaae i Opfyldelse? Hans Vrede er optændt mod de Ugudelige og hans Aand for endeel unddraget Jordens Indbyggere. Hør hvad Herren siger:

„Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkets Sind, og alt Kjød er bleven fordærvet for mit Aasyn. See, Hevnen kommer hastelig over Jordens Indvaanere, en Dag til Vrede, en Dag til Opbrændelse, en Dag til Ødelæggelse, en Dag til Graad, Sorg og Klage, og som en Hvirvelvind skal den komme over Jorden, siger Herren." (Pagtens Bog 291, 9.)

Guds Rige er nu oprettet paa Jorden, som forudsagt af Propheten Daniel, og Herren har udsendt sine Tjenere, iførte det evige Præstedømme, for at forkynde Rigets Evangelium for Jordens Indbyggere, for at raabe til dem, at de skulle omvende sig fra alle deres Synder og Vederstyggeligheder, og adlyde Evangeliet ved at lade sig døbe til deres Synders Forladelse, modtage Forjættelsens Hellig-Aand og ved at vandre trofast indtil Enden erholde Frelse i hans Rige, og derved undgaae de Ulykker, som skulle ramme Jorden.

Nu er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. I, som have annammet Lyset, lader Eders Lys skinne for Menneskene, og ligesom I have lyttet til og adlydt den advarende Røst, saa advarer I Eders Venner, at Enhver kan være uden Undskyldning. I, som have annammet en Deel af det hellige Præstedømme, ærer Eders høie og hellige Kald. Underviser ved den Hellig-Aands Kraft Menneskene om Livets og Saliggjørelsens Ord. Om I gjøre dette, vil Jesu Vidnesbyrd ledsage

Eders Ord og overbevise de Oprigtige af Hjertet, og formedelst Lydighed skulle de fryde sig i Sandheden.

Efterretninger fra Utah. Vi have Efterretninger fra Utah indtil den 12te Novbr. Veiret har i det forgangne Efteraar været usædvanlig behageligt, men Tegnene paa Vinterens Komme havde begyndt at vise sig. Der har været lidt Sygdom blandt Børnene, endskjøndt godt Helbred hersker i Almindelighed.

Alt var Fred blandt de Hellige, og deres Udholdenhed og Flid blev storligen lønnet ved Jordens Frembringelser. Sukkerrøret er bleven dyrket i betydelig Grad, og en stor Mængde udmærket Sirup er bleven vundet. Ogsaa Palma Christi eller Castorolie-Bønnen, hvis egentlige Hjem er Vestindien og Syd-Amerika, har man faaet til at voxe sidste Sommer, og den har afgivet en fortræffelig Sort Olie.

I Heberville, Washington County, var der meget lovende Udsigter til en riig Bomuldshøst; allerede den 25de Septbr. var der samlet mellem 2 a 3,000 Pund. Sammesteds føltes den 27de August Kl. 2 Efterm. et svagt Jordskjælv, hvilket ligeledes bemærkedes i Fort Clara og Bjergegnene.

Den halvaarlige Conference, som afholdtes i Tabernaklet, begyndende den 6te Octbr., var godt besøgt og af stor Interesse, hvilket vil sees af Uddraget af Forhandlingerne i dette Nummer.

Utahs Befuldmægtigede ved de Forenede Staters Congres, Ældste W. H. Hooper, befandt sig i Washington den 4de Decbr. i Beredskab med at overtage sine Pligter i Congressen, som aabnedes den paafølgende Dag.

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 22, 23 og 24 Decbr. 1859.

Raadet aabnedes med Ps. Nr. 63 og Bøn af Præs. C. Widerborg; derefter Ps. Nr. 79.

Præs. Widerborg fremstod og yttrede sin Glæde over at være samlet med saa mange af Brødrene til et Generalraad, hvor Rapporter om Missionens sande Tilstand kunde gives for at Brødrene, der vare komne fra Zion, kunde lære at kjende samme. Vilde derfor give Conference-Præsidenterne Leilighed til frit og uforbeholdent at tale hvad de følte om deres respective Arbeidsmarker. Ønskede vore elskelige Brødre, Præs. J. Van Cott og Ældste O. N. Liljenqvist et hjerteligt „Velkommen," hvilket bekræftedes med et eenstemmigt „Amen!" Troede, at Herren vilde udføre en stor Gjerning i Skandinavien, og at der var en herlig Fremtid ivente for Herrens Tjenere, der skulde rulle Stenen frem.

Broder Carl Larsen foresloges til Raadets Skriver; eenstemmigt vedtaget.

Ældste J. C. A. Weibye, Præsident over Vensyssels Conference, fremstod derpaa efter Opfordring, tilkjendegav sin Glæde over at see Brødrene fra Zion, bemærkede, at Tilstanden i Vensyssels Conference var god, Folket venligt og gjestfrit, og at han følte sig lykkelig ved at

arbeide i Herrens Viingaard; var tilfreds med de Brødre, som vare hans Medarbeidere; de havde tilsammen bestræbt sig for at indføre en god og regelmæssig Orden i Forretningernes Gang. Mange Forsamlinger havde været afholdte hos Fremmede. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode. Mange lyttede til Evangeliet, læste vore Skrifter og holdt „Stjernen." Conferencen var inddeelt i passende Districter for at lette Oversigten over samme. Ønskede at arbeide, enten hvor han nu var eller paa et andet passende Sted, indtil han havde udført den Gjerning, der fordredes af ham, forend han gik hjem til Zion.

Præs. Widerborg bemærkede, at Broder Weibye var en streng Ordensmand, der selv var nøiagtig i sine Pligters Opfyldelse og fordrede det samme af sine Brødre. Bekræftede, at Tilstanden var god i Conferencen, og at Regnskaberne førtes i en ypperlig Orden. Det kunde maaskee, af de mange Udelukkelser i Missionen, see ud, som om de Ældste havde været for strenge imod de Hellige, men det var i Virkeligheden ikke saa; de Ældste vare vel tilholdte til at arbeide med og paaminde dem, som vare lunkne og ligegyldige i sine Pligters Opfyldelse, men forøvrigt lade Enhver handle efter sin frie Villie; saavidt vides var Ingen bleven udelukt for ikke at have betalt sin Tiende regelmæssigt, men for andre gyldige Aarsager. Folket i Jylland var i Almindelighed humant imod Brødrene og gjorde dem meget Godt.

Ældste H. Jensen, Præsident over Aalborg Conference, følte vel ved at staae frem og give Beretning om sin Arbeidsmark; havde de bedste Forhaabninger om Evangeliets Udspredelse, især i den sydligere Deel. Conferencens Tilstand var god; de Hellige opfyldte deres Pligter; Skrifter afsattes; mange Fremmede holdt „Stjernen." Værket skred frem, og han troede, at Mange vilde blive tillagte i denne Vinter; og Forsamlingerne besøgtes af flere Fremmede. De engelske Skoler vare i Fremgang.

Præsident Widerborg yttrede som sin Formening, at Missionen i Jylland endnu var i sin Barndom; thi der vare store Arbeidsmarker, som endnu ikke vare bearbeidede, og hvor der vilde opreises Mængder, som vilde annamme Evangeliet. Anførte som Beviis for, at Sandheden trængte sig frem, at „Skandinaviens Stjerne" holdes i Gjennemsnit af en 40 til 50 Ikke-Medlemmer, endog i de mindre Conferencer.

Ældste Gustaf Ohlson, Præsident over Stockholms Conference, afgav derpaa sin Beretning. Det glædede ham at være tilstede i Generalraadet, saa meget mere, som det havde seet ud for ham, som om han ikke kunde komme, fordi al Dampskibsforbindelse var ophørt; men Troen, Aanden og Haabet havde arbeidet paa ham, saa at han begav sig afsted, endskjøndt Reisen hertil havde været meget besværlig. Vilde begynde sin Rapport med den Bemærkning, at hans Medarbeidere i Conferencen vare gode og trofaste Mænd; 2 af dem maatte maaskee tilbringe Julen i Fængsel, eftersom de vare dømte til een Maaneds Fængsel, fordi de havde prædiket Evangeliet. Disse Brødre ville derved snarere vorde styrkede end svækkede, thi de benytte Tiden til at blive befæstede i Guds Ord, og ville gaae ud med fornyet Kraft til at forkynde Evangeliet. Den svenske Rigsdag havde endnu ikke havt Religionsfriheds-Spørgsmaalet paa Bane, men de havde behandlet Loven om Brændeviinsbrænderierne og om Lønningerne til Præsterne. Tilstanden iblandt de Hellige er god; de vare trofaste og søgte at gjøre deres Bedste efter Omstændighederne.

Præs. Widerborg udviklede fuldstændigere angaaende Forholdene i Sverrig; bemærkede, at Stockholms Conference blev organiseret under Broder Van Cotts forrige

Præsidium, havde siden afgivet tre Skud, nemlig: Gøtheborgs, Norrkøpings og Sundsvalls Conferencer. Troede, at der vilde blive et stort Arbeide i Sverrig, naar Religionsfrihed gives, thi der findes mange oprigtige og religieuse Folk, som længes efter noget Bedre end Statskirken.

Ps. Nr. 36 blev afsungen.

Præs. J. Van Cott talte derpaa til Raadet i det danske Sprog. Sagde, at han var taknemmelig til Herren, som havde agtet ham værdig til denne Mission, hvortil han var bleven kaldet af det øverste Præsidentskab i Zion; var tillige taknemmelig, fordi han var bleven bevaret indtil denne Stund. Talte om Præstedømmet, som Herren havde gjenoprettet paa Jorden for at prædike det sande og rene Evangelium for Menneskenes Børn. Takkede for Velkomsthilsenen og var glad ved at have Brødrenes Agtelse og Tillid. Bemærkede, at det var godt, om enhver Hellig holdt vore Skrifter, læste dem og opbevarede samme for at bringe dem hjem til Zion med sig, da de aldeles ikke behøvede at bortkaste dem paa Veien, som Nogle forestillede sig.

Formiddagsmødet sluttedes Kl. 12 med Ps. Nr. 10 og Bøn af Ældste O. N. Liljenqvist.

Eftermiddagsmødet aabnedes med Ps. Nr. 72; Bøn af Ældste Wilhelmsen; derefter Ps. 67.

Ordet gaves derpaa til Ældste Liljenqvist, som i et belivet Foredrag fremsatte sin Glæde over at see saa mange af Brødrene, som han havde kjendt fra Fortiden, og som endnu vare trofaste. Berørte om Guds Aabenbarelse til Jorden. Kunde tydeligt see, at Værket var gaaet fremad i disse Lande, hvilket ogsaa var Tilfældet overalt paa Jorden, endskjøndt Menneskene ofte havde spaaet dets Undergang; men som det var oprettet af Himmelens Gud, vilde al Modstand blot virke til dets Forfremmelse. Bevidnede, at Gud havde opreist sine Tjenere baade her og i Zion. Følte, at Broder Widerborg havde været velsignet af Gud og skikket for sin Stilling som Præsident over Missionen. Glædede sig over at være kaldet og udsendt til at prædike Evangeliet og lære Menneskene om Sandheden.

Ps. 73 blev afsungen.

Ældste L. C. Geertsen, Præsident over Aarhuus Conference, blev derpaa fremkaldt, og han bevidnede, at Værket havde nydt stadig Fremgang i det sidste Halvaar, hvorfor han havde udsendt flere Brødre til de Egne, hvor Evangeliet ikke før var prædiket, og havde fremdeles godt Haab om Fremgangen af Sandhedens Sag. Var tilfreds med at blive tilbage og arbeide for Herrens Sags Fremme.

Præs. Widerborgs Anskuelser om Aarhuus Conference vare gode. Havde paalagt de Præsiderende selv at opdrage de nødvendige Medarbeidere i deres respective Arbeidskredse.

Ældste N. Nielsen, Præsident over Skive Conference, aflagde derefter sin Rapport. Ogsaa han havde det bedste Haab om Evangeliets Fremme i den Egn, endskjøndt der for Tiden var faa Hellige og vidt adspredte; men de vare trofaste og vilde gjøre Alt hvad de kunde for Udspredelsen af Værket; ligesaa var der flere Fremmede, som holdt „Stjernen."

Præs. Widerborg havde ogsaa besøgt denne Conference og glædet sig over Brødrenes og de Helliges Udholdenhed; der var en vidtstrakt og tilsyneladende ufrugtbar Mark; men ved flittigt Arbeide og god Udsæd vil den forhaabentlig i Fremtiden yde sin Afgrøde.

Ældste P. Nielsen, Præsident for Fredericia Conference, afgav sin Beretning. Der var meget at gjøre i hans Conference, og undertiden noget haardt at vinde Indgang iblandt Menneskene, fordi de vare sunkne i alleslags Laster; og des-

uden vare mange Secter oprettede. I Horsens, hvor der var vundet Indgang, havde været nogen Forfølgelse. Havde forøvrigt det bedste Haab om, at de Oprigtige vilde annamme Sandheden. Havde moret sig over, at Aviserne havde advaret mod Præsident Van Cott, — et Vidnesbyrd om, at Sandhedens Fjender frygte for Herrens Tjenere fra Zion.

Præs. Widerborg bekræftede, at Broder Nielsen havde holdt sin Conference i god Orden, og at den var i Tilvæxt.

Ældste N. Wilhelmsen fik derpaa Ordet; og da hans Kald havde været at reise og besøge de forskjellige Conferencer, og lære at kjende deres Tilstand, kunde han med særdeles Tilfredshed bevidne, at Brødrenes Beretninger vare overeensstemmende med de virkelige Forhold. Havde de bedste Forhaabninger om Jylland, og at Evangeliet, formedelst de Ældstes trofaste Arbeide, vilde trænge frem til de Egne, hvor Herrens Tjenere endnu ikke havde været. Bar godt Vidnesbyrd om Conference-Præsidenterne. Opmuntrede til Trofasthed indtil Enden; henvisende til Pagtens Bog angaaende de store Velsignelser, der loves dem, som ere trofaste.

Ældste P. O. Thomassen, hvis Kald fornemmelig havde været at arbeide paa Contoiret, følte godt ved at være samlet med Præstedømmet; havde fra den Tid af, han kom ind i Kirken, glædet sig over Herrens Gjerning og Missionens Fremgang, som han troede vilde vedblive indtil Værket var udført og de Oprigtige udsamlede.

Præs. Widerborg foreslog at slutte Raadet til paafølgende Dags Formiddag Kl. 10; eenstemmigt vedtaget.

Sluttet med Ps. 145, og Bøn af Ældste Weibye.

(Fortsættes.)

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Tro paa fortsat Aabenbaring fra Gud.

(Fortsat fra Pag. 105.)

Biblen. Jacob 1, 5. „Dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham."

Ordsprog 29, 18. „Naar der ikke er Syner, forsmægter Folket."

4 Mose Bog 11, 27—29. Der var Nogle, som propheterede i Israels Leir, og Moses sagde: „Gid alt Herrens Folk var Proheter!"

Amos 3, 7. „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere Propheterne."

Matth. 11, 27; Luc. 10, 22. Ingen kjender Faderen og Sønnen uden ved Aabenbaring.

Marc. 16, 17. 18. „Og disse Tegn skulle følge dem, som troe."

Luc. 11, 13. „Hvor meget mere skal den himmelske Fader give dem den Helligaand, som ham bede."

Matth. 17, 20; 21, 21. 22; Marc. 11, 21—24; Luc. 17, 6; Joh. 14, 13.

14; 1 Joh. 3, 22. Dersom I have Tro, kunne I flytte Bjerge og erholde Alt, hvad I bede om.

Joh. 14, 12. 26. „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse."

Ap. Gj. 2, 39. „Forjættelsen er til Alle, ja saa mange, som Herren vor Gud vil kalde dertil."

Rom. 3, 22. „Guds Retfærdighed er for Alle og over Alle, som troe; thi der er ingen Forskjel."

1 Cor. 12, 7. „Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt."

Eph. 1, 16. 17. „At Herlighedens Fader vilde give Eder Viisdoms og Aabenbarelses Aand udi hans Kundskab."

Eph. 3, 17—19. „At I kunne kjende Christi Kjærlighed, som overgaaer al Kundskab, at I kunne opfyldes med al Guds Fylde."

Eph. 4, 7. Naaden er given til Enhver.

1 Thes. 5, 19. 20. „Udslukker ikke Aanden; foragter ikke Prophetier."

Heb. 13, 2. „Glemmer ikke Gjestfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle."

Mormons Bog. (Side 519.) Mormon 4, 7. „Og see, jeg siger Eder, der er ingen Forandring hos Gud; om saa var, vilde han ophøre at være Gud; men han ophører ei at være Gud, og er en Gud, som gjør Mirakler. Og Aarsagen, hvorfor han ophører at gjøre Mirakler iblandt Menneskenes Børn, er, fordi de henfalde til Vantro, og vige fra den rette Vei, og kjende ikke den Gud, paa hvem de skulde forlade sig." — — — „Og disse Tegn skulle følge dem, der troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tungemaal; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; de skulle lægge deres Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes; og hvo, der troer paa mit Navn, i Intet tvivlende, for ham vil jeg stadfæste alle mine Ord, indtil Jordens Ender."

1 Nephi 3, 8. (Side 18.) „Thi den, som flittigen søger, skal finde; og Guds Hemmeligheder skulle vorde aabenbarede for dem ved den Hellig-Aands Kraft, saavel i disse Tider som i gamle Tider; og som i gamle Tider, saa og i de tilkommende Tider; thi Herrens Vei er en evig Omgang."

2 Nephi 12, 4. 6. 7. 8. (Side 108.) „Forbandet er den, som sætter sin Lid til Mennesker eller gjør Kjød til sin Arm, eller adlyder Menneskenes Bud, med mindre deres Bud ere dem givne ved den Hellig-Aands Kraft." — — — „Og mine Ord skulle hvisle til Jordens Ender, til et Banner for mit Folk, som er af Israels Huus. Og fordi mine Ord skulle hvisle frem, skulle mange af Hedningerne sige: En Bibel, en Bibel, vi have en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel." — — — „Vide I ikke, at to Folks Vidnesbyrd bevidne for Eder, at jeg er Gud, og at jeg ihukommer eet Folk saavel som et andet? Derfor taler jeg de samme Ord til eet Folk som til et andet. Og naar de to Folk komme tilsammen, da skulle de to Folks Vidnesbyrd ogsaa komme tilsammen. Og dette gjør jeg for at bevise for Mange, at jeg er den Samme igaar, idag og til evig Tid, og at jeg udsender mine Ord efter mit eget Behag."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra Ostindien, daterede Bombay den 15de Decbr., ere 2,000 Rebeller med deres Anførere Mamu Bahadur og Beni Madur, samt to af hans Sønner, tagne tilfange.

Utilfredsheden i Ungarn tiltager bestandig, og man frygter for, at den skal komme til Udbrud.

I Vardepartementet i Frankrig skal Olivenhøsten være total mislykket; og Tabet anslaaes til flere Millioner.

Fra Spanien haves bedrøvelige Efterretninger om Expeditionsarmeens Lidelser paa Marschen til Tetuan, og der hersker tillige stor Mangel paa Levnetsmidler. Der berettes om Marokkanerne, at de i de forskjellige Træfninger, der have fundet Sted med Spanierne, have lidt et Tab af 5,000 Mand. — Choleraen raser frygteligt i Tetuan.

Bevægelsen i England til Fordeel for Dannelsen af frivillige Corpser tiltager i Energi. I næsten alle Byer har der været afholdt Møder i Juledagene, hvor der meddeeltes et Circulaire fra Krigsministeren, hvorefter der efter den 1ste Januar vil blive tilstillet enhver Frivillig et Vaaben igjennem Lordlieutenanterne. Der disponeres allerede over 100,000 Geværer i dette Øiemed.

Atter er et engelsk Skib, som den 15de Decbr. afgik fra Gravesend til Australien med 40 Passagerer og et Skibsmandskab af 34 Personer, aldeles gaaet tilgrunde i Canalen. Man har kun fundet enkelte Vragstumper deraf.

I Constantinopel er Storvezciren Mehemed-Kybrisli-Pascha falden i Unaade, fordi han lagde for stor en Reformiver for Dagen med Hensyn til Afskaffelsen af flere Misbrug i det Indre. Hans Efterfølger er Mehemed-Ruschdi-Pascha.

Amerika: Fire amerikanske Luftskippere have nylig med en Ballon, som var fyldt med 75,000 Cubikfod Lysgas, gjennemfaret Luften over en stor Deel af Amerika fra Vest til Øst. Luftstrømmen førte dem fra St. Louis til New York. Over Eriesøen havde de gjort en Fart af 15 danske Mile i Timen. Over Lockport lod de Ballonen gaae ned, for at sætte to af de Reisende af; men da Ballonen kom tilveirs igjen, blev den af en heftig Stormvind kastet hen til en stor Skov, hvor den blev hængende i et Træ, hvorfra de dristige Luftskippere klattrede ned, efter at have tilbagelagt omtrent 250 danske Mile i 18 Timer.

I Carson Valley i Utah har man opdaget en overordentlig riig Sølvmine.

En frygtelig Haglstorm har nylig raset i Mount Holly, og mange af Haglene, som faldt, veiede ¼ Pund hvert. Den anrettede Skade er betydelig.

New York Herald melder, at der herskede stor Skræk i Virginia og Syd-Carolina, og at Tropperne marscherede frem og tilbage i alle Retninger: „en Bevægelse er igjære for „Slaveriets Afskaffelse i Syden med Vaabenmagt; de Sydlige Stater „skulle tvinges til at frigive deres Slaver, eller underkaste sig en Slave-Opstand," og vilde de modsætte sig dette, skulde de „tvinges dertil af de Nordlige Staters Forbundstropper, eller nødes til at overlade de Sydlige Stater til Negrene og de hvide Abolitionister„ (Mænd, som kjæmpe for Slaveriets Afskaffelse). 68 Medlemmer af Congressen fra de Nordlige Stater understøtte Bevægelsen.

Den lovgivende Forsamling i Syd-Carolina har fattet den Beslutning, at Syd-Carolina finder sig forpligtet til at beskytte sine Borgere og deres Eiendomme mod enhver Fjende, og har af den Grund bevilget 100,000 Dollars til militaire Forberedelser mod ethvert paakommende Tilfælde. Senatet vedtog den Beslutning, at Syd-Carolina, medens den fremdeles henstiller det til de Sydlige Stater, ærbødigt foreholder dem, at de slavehandlende Staters Sikkerhed og Ære efter dens Formening nødvendigviis paabyder en hurtig Adskillelse fra Unionens Fristater, og paalægger alvorligen sine Søster-Stater i Syden at bevirke de Sydlige Staters Separation fra Norden, hvori den høitideligt forpligter sig til at tage Deel.

N. Wilhelmsens Adresse er: Gernersgade (forhen Nygade ved Nyboder) Nr. 5, 2den Bagsal.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
S. Gudmundsen, Norge	85	1	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	35	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	9	"	"
R. Nielsen, Skive	5	"	"
M. Nissen, Lolland	12	5	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	45	"	"
C. E. Lindholm, Sundsvall	15	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	35	2	11
Summa	242	2	11

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.